

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobců:

a) M.K., narozená ...
b) nezletilá K.R. , narozená ...
c) nezletilý A.K. , narozený ...
oba nezletilí zastoupení zákonnou zástupkyní (matkou) M.K.,
všichni státní příslušnost Ukrajina, všichni pobytem hlášení na
adrese ...
všichni zastoupeni Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem
Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 6.11.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.10.2018 č.j. OAM-357/ZA-ZA11-K02-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 6.11.2018** se výše uvedení žalobci domáhali přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 2.10.2018 č.j. OAM-357/ZA-ZA11-K02-2018, které jim bylo doručeno dne 22.10.2018 a jímž bylo rozhodnuto ve věci jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastavením řízení dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), pro nepřipustnost žádosti podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

Součástí žaloby byl i návrh žalobců na přiznání odkladného účinku žalobě, o němž soud rozhodl usnesením ze dne 4.12.2018 č.j. 60 Az 69/2018-32 tak, že návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl. Následně žalobci dne 18.12.2018 podali další návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, o němž rozhodl soud usnesením ze dne 16.1.2019 č.j. 60 Az 69/2018-49 tak, že návrh zamítl a odkladný účinek žalobě opět nepřiznal.

2. **V žalobě** žalobci nejprve obecně namítali, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěné stavu věci a není náležitě odůvodněno, v čemž spatřují nepřezkoumatelnost a stejně tak výroková část napadeného rozhodnutí nedostála požadavků na přesnost a určitost, přičemž i tato vada je způsobilá přivodit nezákonnost. Žalobci vyjádřili přesvědčení, že napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen **správní řád**), když účastníci řízení nejsou náležitě definováni, neboť § 18 odst. 2 správního řádu požaduje pro náležité označení účastníka řízení jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona. Napadené rozhodnutí však tyto údaje neobsahuje, stejně tak absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejich základě bylo rozhodováno.

Dále žalobci považovali za nesprávný postup správního orgánu, když nezkoumal samotné azylové důvody a opakovanou žádost o azyl označil za nedůvodnou a nevedl s nimi příslušné správní řízení. Nesouhlasili se závěrem správního orgánu, že v žádosti neuvedli žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení. Správní orgán tedy postupoval v rozporu s § 3 správního řádu, nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V případě, že se ve spisovém materiálu nachází doklad, který neprokazuje skutečnost, kterou měli žalobci zjevně v úmyslu prokázat, měli být správním orgánem vyzváni k doložení adekvátních dokladů. Uvedli také, že situace se v důsledku plynutí času od podání první žádosti o mezinárodní ochranu přirozeně změnila, zejména se změnila vazby žalobců na území ČR, které jsou mnohem silnější, nežli tomu bylo v čase podání předchozích žádostí. Důvodem, proč chce rodina trvale spojit svůj život s územím České republiky (dále jen **ČR**), je odůvodněný strach z navrácení do země původu.

Namítali, že uvedli relevantní skutečnosti ke svému odchodu z vlasti, avšak správní orgán tyto skutečnosti náležitě neověřil, ani je nevyzval k jejich prokázání. Také žalobci citovali článek 196 a 203 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992, s tím, že často není možné, aby žadatel prokázal každou část svého příběhu, proto o zajištění nezbytných důkazů se má pokusit správní orgán či eventuálně uznat žadatelovu věc i v případě pochybností. Žalobkyně vyvinula potřebnou snahu a dodala správnímu orgánu DVD obsahující fotografie mítinku v M., kterého se zúčastnila. Správní orgán však neshledal tento důkaz za relevantní a nepřistoupil k podrobnému zkoumání jednotlivých fotografií. Pokud správní orgán považoval za zásadní, že chybí popis fotografií, měl vyzvat žalobkyni k označení těchto fotografií, navíc pro technické oddělení správního orgánu nemůže být obtížné odhalit, kdy a kde byly fotografie pořízeny.

V žalobě bylo dále namítáno, že na rozdíl od situace při minulé žádosti nyní je sedmiletá K. schopna více vnímat a reagovat na společenské vztahy. Takové setkání s biologickým otcem, narkomanem a násilníkem, by nejen pro ni mohlo znamenat trvalé, jak psychické, tak i fyzické následky. Kromě toho žalobkyně před správním orgánem uvedla, že bývalý partner byl propuštěn z vězení a následně se ji snažil dohledat. Ovšem správní orgán tyto aspekty vůbec nevzal v potaz a naprosto ustoupil od prověřování, kde se bývalý partner nachází a jakou představuje pro rodinu žalobkyně hrozbu. Žalobkyně dále vyjádřila přesvědčení, že bývalý partner pro ni a její děti představuje skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu, neboť státní orgány v Záporožské oblasti nejsou schopny ji poskytnout potřebnou ochranu a pomoc. Její zadržení na policejní stanici správní orgán bagatelizuje. Pokud by se tehdy na stanici nenacházel její bývalý spolužák, mohla žalobkyně skončit ve vězení; spolužák jí také poradil, ať hned odcestuje. Správní orgány na východní Ukrajině nemohou žalobkyni poskytnout účinnou ochranu, neboť nefungují, jsou zkorumpované a naopak perzekuuji občany jako je žalobkyně, tudíž jakákoli reálná pomoc ze strany správních orgánů je v momentální situaci v nedohlednu.

Rovněž bylo namítáno ohledně společensko-politického stavu na Ukrajině, že shrnutí správního orgánu je značně zjednodušené, zavádějící a evidentně neodpovídající skutečnému stavu. I když se v poslední době jeví situace na východní Ukrajině v Záporožské oblasti zakonzervované, to nevylučuje fakt, že určitým jedincům, zde stále hrozí nebezpečí vážné újmy.

Závěrem bylo navrženo zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, současně bylo požadováno přiznání náhrady nákladů řízení bez specifikace. (K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí).

3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 2.10.2018 č.j. OAM-357/ZA-ZA11-K02-2018** bylo o žádosti žalců o udělení mezinárodní ochrany (dále jen **žádost**) rozhodnuto tak, že žádost je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně M.K. dne 23.4.2018 podala jménem svým a svých nezletilých dětí v pořadí již třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, předchozí žádosti byly podány dne 12.1.2016 (rozhodnutím ze dne 5.4.2016 bylo řízení zastaveno) a 17.8.2016 (rozhodnutím ze dne 20.9.2017 nebyla udělena mezinárodní ochrana v žádné formě). Jako důvod žádosti bylo uvedeno, že žalobkyni hrozí nebezpečí, jelikož se účastnila protestních akcí proti změně působící vlády, bojí se na Ukrajinu vrátit ze strachu, že ji potrestají kvůli jejímu občanskému postoji a navíc město, ve kterém žijí, se nachází blízko zóny válečných operací a pokud se situace vyostří, může být napadeno.

Dne 2.5.2018 poskytla žalobkyně údaje k podané žádosti a téhož dne s ní byl proveden pohovor za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka. Rovněž dne 2.5.2018 doložila správnímu orgánu černo-oranžovou (tzv. georgijevskou neboli svatojiřskou) stuhu, kterou měla dle ní připnutou na sobě, když se účastnila mítinku (za spolupráci s Ruskem za původní vládu) a za její nošení jí na Ukrajině hrozí vězení a ještě dne 17.5.2018 pak žalobkyně doložila správnímu orgánu DVD obsahující fotografie a videa zachycující mítink, na kterém vystupovala; na fotkách a videích však zachycena nebyla, protože je údajně natáčela ona a její kamarádi.

Při pohovoru žalobkyně mimo jiné uvedla, že je vdaná, není členem žádné politické strany, nicméně na přelomu roku 2013 a 2014 se zúčastnila asi tří mítinků na Ukrajině, ona i obě její děti jsou ukrajinské národnosti a ukrajinské státní příslušnosti, nemají žádné zdravotní problémy a s ničím se neléčí; manžel J.K., narozený ..., v současné době žije v Polsku.

Naposledy žila s oběma dětmi ve městě M. ve svém bytě, do ČR cestovala vlakem z M. do L., následně přes Slovensko do ČR, kam vstoupila s dětmi 31.1.2018. V ČR pobývala s dětmi v letech 2015-2017, kdy jim bylo uděleno vízum a žádost o mezinárodní ochranu žádá potřeť, protože jim nebyla udělena v žádné formě. O mezinárodní ochranu nepožádala hned po příjezdu do ČR, protože nejprve chtěla vyřešit školní docházku svých dětí zde, onemocněla jí dcera a také si zjišťovala možnost vyřízení pobytu jiným způsobem, nicméně jí právník sdělil, že vzhledem k jejímu věku se na ni možnost trvalého pobytu na sloučení rodiny již nevztahuje. Dále uvedla skutečnosti jako v žalobě (viz shora – např. jednání na policii) a také, že její matka S.R., nar. ..., kromě ní nikoho nemá, žije v K. V. a má zde trvalý pobyt. Také uvedla, že se nechce vrátit na Ukrajinu, protože dle ní se tam nic nezmění, není tam práce a platy jsou nízké; chce, aby její děti vyrůstaly v klidu a potvrdila, že v minulosti ve vlasti neměla žádné problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií nebo armádou, a ani její děti neměly během posledního pobytu na Ukrajině od podzimu 2017 do odjezdu do ČR žádné problémy, většinu času trávila s dětmi u svých známých v M. (její byt byl vykraden), příležitostně pracovala.

Správní orgán vzhledem k nízkému věku (nezletilých) dětí je nevyslechl přímo, ale jen prostřednictvím jejich zákonné zástupkyně, kdy vycházel z pohovoru provedeného s ní a srovnal důvody současné žádosti s tvrzeními, učiněnými v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany. Konstatoval, že žalobkyně jménem svým a svých nezletilých dětí uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti, jako uváděla v průběhu správního řízení o jejich první a druhé žádosti, tj. obavu z bývalého partnera (otce dcery), zhoršenou ekonomickou situaci a obavu z rozšíření vnitřního ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny i do Záporožské oblasti.

K údajně novým skutečnostem, tj. žalobkyní prezentované účasti na mítincích a zejména potíží s ní spojeným, správní orgán uvedl, že tato tvrzení považuje za značně spekulativní a účelová. Účast na demonstracích nebyla uváděna v přechozích řízeních, přestože se jednalo o události proběhlé v roce 2013, případně 2014, tedy známé již v době podání první žádosti. Naopak uváděla, že nemá žádné politické přesvědčení a o politiku se nezajímá. Žalobkyně měla možnost i povinnost tyto skutečnosti uvést v předchozích řízeních, pokud je považovala za natolik závažné, aby s nimi nyní spojila podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dále poukázal na rozporuplná tvrzení žalobkyně, která nedokázala specifikovat, co přesně bylo obsahem a cílem demonstrací. Správní orgán proto dospěl k závěru, že se žalobkyně žádného mítinku, se kterým spojila jí tvrzené problémy, ve skutečnosti nezúčastnila. Navíc žalobkyně potvrdila, že nebyla na Ukrajině oficiálně z ničeho obviněna, prezentované obavy z údajně hrozícího vězení až na 3 roky jsou jen spekulacemi. Na policii byla dle svého tvrzení předvolána pouze jednou v listopadu roku 2017 a až do doby svého odjezdu z vlasti na konci ledna 2018 žádným jiným problémům na Ukrajině nečelila. Žalovaný považoval tvrzení žalobkyně za nepravděpodobná, i kdyby snad byla pravdivá, nezakládala by azylový důvod, přičemž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), konkrétně na usnesení ze dne 17.7.2008 č. j. 9 Azs 29/2008. Účast na demonstracích nezakládá bez dalšího důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Obecně je při problémech ve vlasti nejprve třeba využít vnitrostátní prostředky ochrany.

Dále žalovaný uvedl, že bydlíště žalobců, Záporožská oblast, je plně pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády a od jara roku 2014 tam dle dostupných informací nedocházelo k žádným bezpečnostním incidentům, konflikt na východě Ukrajiny je dlouhodobě zakonzervovaný a nic nenasvědčuje jeho rozšíření do dalších územních oblastí Ukrajiny

mimo Doněckou a Luhanskou oblast. Obavy žalobkyně z rozšíření konfliktu a případné zasažení místa jejího posledního bydliště v M. proto považuje žalovaný za domněnky ničím neopodstatněné, které rozhodně nelze dovodit z objektivních informačních zdrojů shromážděných pro toto řízení. Připomenuto také bylo, že již v odůvodnění rozhodnutí k druhé žádosti byli žalobci dostatečně poučeni o tom, že azyl je naprosto specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany a k legalizaci pobytu v ČR mají konkrétní cizinci využívat některý z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, které mají k dispozici.

Závěrem bylo uvedeno, že nebyly shledány důvody pro opakované posuzování žádosti žalobců ve vztahu k jim uváděným důvodům, neboť nebyla uvedena žádná nová skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a hodnocení důvodů odchodu žalobců z vlasti a jejich obav z návratu do vlasti. Opakovaná žádost byla shledána nepřipustnou s ohledem na § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, proto bylo řízení zastaveno dle § 25 písm. i) téhož zákona.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 27.11.2018** popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť se jedná o již třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobců, přičemž nebyla uvedena žádná nová skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobců z vlasti a jejich obav z návratu. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podala žalobkyně jménem svým a svých nezletilých dětí dne 12.1.2016, o níž bylo vedeno správní řízení pod č.j.OAM-25/ZA-ZA11-2016 a následně bylo dne 5.4.2016 vydáno rozhodnutí, kterým bylo řízení o této žádosti zastaveno. Proti tomuto rozhodnutí žalobci nepodali opravný prostředek.

Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podali stejní žalobci dne 17.8.2016, o které bylo vedeno správní řízení pod č.j. OAM-702/ZA-ZA11- 2016 a následně vydáno dne 20.9.2017 rozhodnutí, kterým mezinárodní ochrana žalobcům udělena nebyla v žádné z jejich forem. Uvedené rozhodnutí nabylo právní moci dne 10.10.2017 a ani proti tomuto rozhodnutí nebyl podán opravný prostředek. V podrobnostech o předešlých řízeních správní orgán odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž správní orgán shrnul jejich průběh, a spisový materiál, jehož součástí jsou i fotokopie vydaných správních rozhodnutí a podstatné části spisového materiálu vedeného k předešlým řízením.

Při posuzování současné žádosti žalobců vycházel žalovaný především ze samotných výpovědí, které žalobkyně M.K. učinila jak v průběhu současného, tak i v předešlých řízeních o udělení mezinárodní ochrany, a dále z informací shromážděných správním orgánem v průběhu současného řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Dne 29.8.2018 byla žalobcům v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost se seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, případně navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání.

K tvrzenému aktivnímu zapojení žalobkyně do veřejného života na Ukrajině, kdy se v letech 2013 – 2014 měla účastnit mítinků, protože chtěla, aby Ukrajina spolupracovala s Ruskem, a k předvolání městskou policií v M. na podzim 2017, správní orgán uvedl, že setrvává na svém závěru uvedeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí a nadále považuje žalobkyni prezentovanou účast na mítincích a s ní spojené tvrzené potíže za značně spekulativní a účelová tvrzení. V podrobnostech správní orgán odkázal na strany 8 a 9 odůvodnění. Tvrzení, která v průběhu správního řízení žalobci přestřeli správnímu orgánu, ve svém celku působí značně rozporuplným a nekonzistentním dojmem.

Žalobkyně ani nedokázala specifikovat, co přesně bylo obsahem a cílem demonstrací, kterých se měla účastnit. Přitom v průběhu správního řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu uváděla, že nemá žádné politické přesvědčení, o svojí osobní účasti na mítinku v M. se nezmínila a i v řízení o druhé žádosti o mezinárodní ochranu výslovně uvedla, že se o politiku nezajímala a nezajímá. Správní orgán proto považuje za zcela nepravděpodobné nynější tvrzení žalobkyně, která si „vzpomněla“ při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, že se na přelomu roku 2013 a 2014 účastnila mítinků, kvůli čemuž jí nyní ve vlasti hrozí vězení. Je proto zřejmé, že žalobkyně měla dostatek příležitostí tyto údajné aktivity popsat již v předešlých řízeních.

Správní orgán poukázal na judikaturu NSS, konkrétně pak citoval z usnesení ze dne 16.5.2017 č.j. 1 Azs 57/2017 – 52, z rozsudku ze dne 23.9.2009 č.j. 1 Azs 43/2009 – 66 a z rozsudku ze dne 18.12.2003, č.j. 5 Azs 24/2003-42 a dále uvedl, že důvody k opakovanému posuzování žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany pak nenalezl ani na základě v řízení zjištěných informací o situaci v zemi původu žalobců, když z informací jím shromážděných nelze dospět k závěru, že by v zemi původu žalobců došlo k takové změně, která by odůvodňovala nové meritorní projednání jejich opakované žádosti. Závěrem bylo navrženo zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i ve vyjádření žalovaného ze dne 27.11.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 2.10.2018 žalobkyni předáno dne 22.10.2018.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (**§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.**). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Soud ve věci rozhodl v souladu s **§ 51 odst. 1 s.ř.s.** bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobci nevyjádřili i přes výzvu soudu ve lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým způsobem projednání věci.
8. Podle **§ 68 odst. 2 správního řádu** „Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle **§ 27 odst. 1**. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (**§ 18 odst. 2**); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (**§ 85 odst. 2**). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.“
9. Podle **§ 18 odst. 2 věty druhé správního řádu** „Údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.“

10. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.“
11. Podle §11a odst. 1 zákona o azylu „Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.“
12. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu „Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.“
13. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, jak je zřejmé z níže uvedeného.
14. K prvnímu okruhu námitek soud uvádí, že účastníci řízení, tj. žalobci, jsou v napadeném rozhodnutí jednoznačně identifikováni uvedením jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti, nemají však na území ČR trvalé bydliště. Tato právní otázka byla již řešena v judikatuře NSS, a to v rozsudku ze dne 10.9.2015 č.j. 7 Azs 166/2015-48, v němž je uvedeno: „Předně je nutno souhlasit s krajským soudem, že stěžovatel nemusel být v rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky sbledat správní rozhodnutí nezákonným. Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoučelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně brozí záměna účastníka řízení s jinou osobou. Tak tomu ovšem v posuzované věci zjevně nebylo a netvrdil to ani sám stěžovatel. Uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně postačující pro identifikaci stěžovatele. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním nevyvstala jakákoliv pochybnost o tom, že je stěžovatel jedinou osobou s daným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností.“ Obdobně pak v rozsudku NSS ze dne 5.11.2015 č.j. 6 Azs 181/2015-31 je uvedeno: „Ani neuvedení údaje o místě trvalého pobytu, resp. místa hlášeného pobytu, nezaložilo neurčitost výrokové části, neboť stěžovatel byl náležitě identifikován jménem, datem narození a státní příslušností.“
15. Dle žalobců ve výrokové části rozhodnutí absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejich základě bylo rozhodováno. Ve výrokové části rozhodnutí se uvádí: „žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.“ Dle názoru soudu je takto dostatečně specifikováno, na základě kterých ustanovení zákona o azylu žalovaný

rozhodoval, přičemž podrobněji je zákonná úprava vyložena v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

16. Žalobci dále namítali nesprávný postup správního orgánu, když nezkoumal samotné azylové důvody a opakovanou žádost o azyl označil za nedůvodnou (nepřípustnou). Soud nejprve odkazuje na rozhodnutí NSS, kdy z rozsudku ze dne 11.6.2009 č.j. 9 Azs 5/2009-65 vyplývá: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“*

V rozsudku ze dne 6.3.2012 č.j. 3 Azs 6/2011-96 se rozšířený senát NSS k otázce rozhodnutí o opakovaných žádostech vyjádřil takto: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*

17. Soud se shoduje s právním názorem žalovaného, podle něhož podaná opakovaná žádost nebyla přípustná. U většiny důvodů žádosti nebyla splněna podmínka novosti, když žalobci v řízení opětovně tvrdili, že město, ve kterém žijí, se nachází blízko zóny válečných operací, v důsledku toho je zde snížena bezpečnost a špatná ekonomická situace; žalobci se od většiny obyvatel odlišují tím, že mluví rusky; obávají se též násilí ze strany bývalého partnera žalobkyně. Nově žalobci uvedli, že se žalobkyně (M.K.) měla v letech 2013 a 2014 účastnit ve městě M. mítinků podporujících spolupráci s Ruskem. Z pouhého chronologického seřazení událostí je zřejmé, že tuto informaci mohla žalobkyně poskytnout správním orgánům již v předchozích řízeních o žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobkyně též nově uvedla, že byla v souvislosti s těmito mítinky na podzim 2017 předvolána na policejní stanici. S ohledem na to, že žalobkyně nedokázala popsat, co přesně bylo obsahem a cílem demonstrací, ani nijak nedoložila, že se o ní policie skutečně zajímala (písemné předvolání údajně vyhodila), zdají se tvrzení žalobkyně nedůvěryhodná. I pokud by byla tvrzení žalobkyně pravdivá, nebyla by relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, neboť v daném případě vzhledem k dalším okolnostem zjevně nezakládala azylový důvod. Proto též správní nevyžýval žalobkyni k označení předložených fotografií. Žalovaný správní orgán nemusel předložená videa a fotografie podrobně zkoumat, neboť došel k závěru, že žádost žalobců je nepřípustná. Správní orgán připustil, že nelze s jistotou vyloučit účast žalobkyně na demonstraci v M. v roce 2013 či 2014, tato skutečnost by však tak jako tak sama o sobě nemohla ovlivnit hmotněprávní postavení žalobců.

18. Žalobci v žalobě vytýkali žalovanému, že předvolání na policii bagatelizuje, avšak z vyjádření žalobkyně vyplývá, že měla být na policii předvolána pouze jednou a dále již nebyla kontaktována. Oficiálně nebyla z ničeho obviněna, přičemž není zřejmé, že by se dopustila jednání, za které by mohla být stíhaná; následně s dětmi ve vlasti ještě několik měsíců pobývala. Žádost o mezinárodní ochranu podali žalobci necelé tři měsíce po příjezdu do ČR a okolnosti této věci i samotné chování žalobkyně nenaznačuje, že by zde byl závažný azylově relevantní důvod k opuštění domovského státu.
19. Situace se oproti minulé žádosti dále měla změnit v tom ohledu, že bývalý partner a otec dcery žalobkyně byl propuštěn z vězení, ale obavy z násilí ze strany této osoby popsala žalobkyně již v předchozích řízeních. Soud proto odkazuje na odůvodnění žalovaného, který v souladu s judikaturou NSS soudu došel k závěru, že v případě nebezpečí ze strany soukromé osoby je třeba, aby se žalobkyně primárně obrátila na státní orgány ve vlasti. (Podrobněji např. rozsudek NSS ze dne 10.3.2004 č.j. 3 Azs 22/2004-48.)
20. Žalobci dále v žalobě tvrdili, že se jejich situace od podání první žádosti o mezinárodní ochranu přirozeně změnila v důsledku plynutí času, neboť se také změnily vazby žalobců na území ČR, které jsou nyní mnohem silnější. K tomu soud uvádí, že pro přiznání mezinárodní ochrany jsou zásadní nepříznivé okolnosti, které žadatele nutí opustit vlast, nikoliv vazby k přijímající zemi. Správní orgán žalobkyni upozornil, jak uvedeno shora, že přiznání mezinárodní ochrany je specifický institut a cizinci, kteří chtějí na území ČR pobývat, mohou žádat o pobytová oprávnění podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.
21. Konečně žalobci též namítali, že shrnutí společensko-politického stavu na Ukrajině provedené správním orgánem je značně zjednodušené, zavádějící a evidentně neodpovídající skutečnému stavu. Sami však připouští, že v poslední době se jeví situace na východní Ukrajině v Záporožské oblasti zakonzervovaná. Správní orgán se v předcházejícím řízení zabýval situací na Ukrajině, i konkrétněji v oblasti, kde žalobci žijí, řešil otázku používání ruského jazyka žalobci atd. Nyní proto žalovaný posuzoval, zda došlo k zásadní změně, která by odůvodňovala řádné projednání opakované žádosti, k čemuž shromáždil dostatek podkladů. Dále vycházel z aktuálních informací zveřejňovaných Ministerstvem zahraničních věcí ČR, ze zpráv Freedom House, Amnesty International a dalších, přičemž na základě těchto zpráv usoudil, že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
22. S ohledem na všechny zjištěné rozhodné skutečnosti lze shrnout, že postup žalovaného byl v souladu se zákonem, stav věci byl dostatečně zjištěn, rozhodnutí mělo oporu ve shromážděných podkladech a bylo odůvodněno způsobem odpovídajícím požadavkům správního řádu.
23. Soudu proto nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (**výrok I. rozsudku**).
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je **ve výroku II. rozsudku** uvedeno. Žalobci neměli ve věci úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 27. března 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně